

[Sigsgaard.]

kan stemme for SF's forslag. Det kan måske lyde mærkeligt efter den kritik, jeg lige netop har rettet imod det, men det kan vi af først og fremmest én grund: vi mener, at den vigtigste måde, hvorpå staten i dag er med til at udnytte den arbejdende befolkning, er gennem det store budgetoverskud, som er alt, alt for stort; hvis man nedsætter udskrivningsprocenten, bliver dette budgetoverskud mindre, og så bliver også dermed — det er en af virkningerne af SF's forslag — den statslige udbytning af den arbejdende befolkning lidt mindre. Derfor må jeg, til trods for at jeg synes, det er det gale forslag, SF har stillet, og til trods for at vi selv har stillet et forslag, der er langt bedre, men som ikke kommer til afstemning, stemme for SF's ændringsforslag.

Men jeg kan ikke nære mig for en slutbemærkning: sidste år var det socialdemokraterne, der ville have en udskrivningsprocent, der lå en 10-12 points lavere end regeringens. Så diskuterede man det og undgik også dengang den egentlige diskussion om, hvordan vi skal fordele byrderne mest rimeligt på de forskellige indtægtsgrupper. I år er det SF, der stiller ændringsforslag om udskrivningsprocenten, og dermed er man endnu en gang med til at forhindre den egentlig politiske diskussion om fordelingen af byrderne. Jeg beklager meget, men på det punkt kan det undertiden være fantastisk svært at se forskel på SF's politik og socialdemokratiets politik.

Hanne Reintoft: Under første behandling af lovforslaget om udskrivningsprocenten for kalenderåret 1972 sagde jeg, at jeg ville redegøre nærmere for mit partis skatteskala og skattepolitik i øvrigt. Derfor har jeg også til dokumentation heraf ladet 2 bilag omdele. Desværre har vi ikke, det har vi fået klart at forstå, kunnet få behandlet selvstændige lovforslag; men det, jeg har ladet omdele, er det grundlag, vi mener skattepolitikken bør omlægges på, og det grundlag, vi i øvrigt vil stå for.

Der er mange forudsætninger, som må holdes for øje ved en debat om skattesystemet. Først og fremmest er der de to spørgsmål, som er afgørende for hele skattesystemet, nemlig om der opkræves for meget i skat, og om det samlede skatteprovenu op-

kræves efter skatteydernes evne til at betale skatten.

Ved første behandling understregede jeg kraftigt, at det nuværende kompleks af skattelove må ændres i deres grundlæggende system, dvs. at både provenuet og skatteskalaen må omlægges. I tilknytning til udskrivningsprocenten er det specielt skatteskalaen, der kan forhandles om, hvis folketinget overhovedet har forhandlingsmuligheder på nuværende tidspunkt.

Vore krav til skatteskalaen for statsskatten er ganske enkelt en betydelig mere progressiv skatteskala og en større skattefri bundgrænse. Vores dokumentariske materiale forudsætter hverken en større eller mindre samlet statsskat end den, regeringen har angivet som nødvendig for overholdelse af finansplanen. Jeg vil gerne understrege, at det selvfølgelig ikke på nogen måde betyder, at vi anerkender denne finansplan, men kun, at vi må bøje os for regeringens beklagelige magt til at gennemføre denne plan, der ikke er et rimeligt beskatningsgrundlag, og som selvfølgelig er vedtaget under vores protest.

Skatteprovenuet er beregnet til at give et kasseoverskud på 2.250 mill. kr., idet de totale direkte skatter opgives til 21.975 mill. kr., hvoraf 1.175 mill. kr. er selskabsskatter, 400 mill. kr. formueskatter og 200 mill. kr. arveafgifter. Hvis vi yderligere reducerer indkomstskattebeløbet med kasseoverskuddet på de 2.250 mill. kr., som vi mener det er ganske urimeligt at opkræve, vil vi få det efter regeringens formening nødvendige udskrivningsbeløb på 17.950 mill. kr.

Vores skatteskala giver ikke noget kasseoverskud — eller med andre ord: skatteudskrivningen betyder ikke nogen efterspørgselsstramning, og derfor må vi anbefale andre midler til at formindske betalingsbalanceunderskuddet med. Den hurtigst virkende og retfærdigste måde, hvorpå regeringen kan formindske betalingsbalanceunderskuddet, er selvfølgelig en anderledes handelspolitik, ved en direkte handelspolitisk indgriben, der først og fremmest må bestå i at indføre importforbud for luksusvarer og varer, der kan fremstilles herhjemme til en rimelig pris. Uanset internationale aftaler med GATT, OECD og andre kan Danmark ikke være stærkere forpligtet af disse aftaler end England og USA, og vi oplever jo i disse dage, at stormagterne føler sig ganske over-